

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput II. De postremo Virginis Sor. Joannæ morbo, deque gratia quam ei
Divina Majestas ante beatum suum obitum concessit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

licitus sum? Age igitur, ne ultra
de ullo sis sollicita, nisi ut mihi fi-
das. Ego sum, qui sum: eroque sem-
per tecum.

CAPUT II.

*De postremo Virginis Sor. Joannæ
morbo, deque gratia, quam ei Di-
vina Majestas ante beatum
suum obitum con-
cessit.*

PREtiosa in conspectu D. mors san-
ctorum ejus, magnaque curâ de-
cessum eorum disponit ordinatque
Dominus, impenitentium peccato-
rum verò mors quodammodo nesci-
ri ab eo videtur, aut certè nulla il-
lius curâ tangi. Expropter tempesti-
vè sponsam suam præmonuit, indica-
vitque prope adesse illius vitæ finem,
uti ex eo adverti potest, quod illa
Confessario suo respondit. Cerne-
bat ille, quod Sor. Joannæ toto cor-
pore viribus exhausta, morbis atque
doloribus inundata, emedullataque
esset, itaque tempore quodam de sta-
tu suo eam percontatur, atque num
arbitretur suæ mortis prope adesse
diem? Ad hæc famula D. suavi ac
modestâ voce ipsi respondit: Pater
mi, finis meus prope est. Sit DEUS
benedictus! Postremos vitæ dies ora-
tione consumpsit, seque ad bene obe-
undam mortem exercuit, meditati-
one contemplationeque mortis sui
Servatoris. Poterat id in externa eti-
am ejus actione animadverti. Obser-
vabant Mortuales in Choro Joan-
nam, videbantque eam extra se rap-
tam, flereque incipere nonnunquam

audiebant, multisque suspiriis, mise-
rabili gemebundaque voce dicentem:
Ah summum meum bonum! Ah mi
DEUS! Ah jam moritur! Ah jam in
ultima est linea! Ah nunc tradit spiri-
tum! Deinde quæta rursus tacitaque
mansit. Mox verò iterum, tristi etiam
miserandâque magis voce ait: Nul-
lusne uspiam est, qui mortuum istum
sepeliat? Nemo qui condendo ei aux-
ilio sit? Enim verò altè penetrabant
verba hæc sacrarum Virginum cor-
da, flebant amare sororique Joannæ,
quoad licuit fuere auxilio. At verò
propemodum dirigere, ut spontam
D. altè voce iterum dicentem audi-
vère. Quid hoc est? septem pedes
telluris desunt Cœli ac terræ Condi-
tori? Nemone est, qui mortuum hunc
sepeliat? At si quis uspiam reperun-
das erit tunc sepelietur. Post hæc ite-
rum conquievit atque in ecstasi sua
perstitit. Audiebantur interea mise-
randa atque ardentia suspiria, & intu-
ebantur sanctimoniales Joannam co-
piosas calidasque lacrymas profun-
dentem. Externa famulæ D. species,
curas animæ ejus, actiones occupati-
onesque indicabat, facilemque nota-
ri poterat Joannam passionem dilecti
sui tacensam eidemque intentam esse,
eujus contemplatione, non solum se
ad bene moriendum, verum etiam ad
plura majoraque toleranda sumendos
animos exercitabat. Maximam per id
tempus patiebatur Joannæ sitim, pro-
pterea sacræ Virgines ei compati-
entes complura vascula aquæ in Cellam
intulere, at verò Ancilla Christi so-
roribus suis dicebat: DEUS meus
siti æstuans mortuus est, & famulæ
ejus

*Joannæ
dilatione
moris
Christi ad
mortem se
comparat.*

*Sitque a-
rescens re-
cusat bibe-
re.*

ejus potu se refocillet? Hoc fieri ne-
fas est, nequaquam bibam. Fecit illa
siti suâ idem quod David Reg. 2. 23.
aquam illam DEO Sponsoque suo li-
bans.

Interea Sor. Joannæ infirmitates
magis magisque indies invalescebant,
atrocitas dolorum ejus fiebat acer-
bior, quàm aliàs unquam; adden-
sabanturque undique cumulatim
perinde atque novissènt, jam finem
instare tempori, quo eam excrucian-
di copia eis facta fuerat. Itaque orsi
sunt totâ vi denuò corpus ejus aggre-
di, quod ambitus erat latentis intus
amœnissimi floridæ animæ horti,
quasi non corpus ejus à malignis in-
geniis, variisque adversis casibus ha-
ctenus jam sat miris diversisque mo-
dis fuisset excruciatum. Dies aliquot
tenuit sava dolorum acerbitas, ne-
que tantopere rabido isti cruciarui
obstitit fracti emedullatique corporis
heroica fortitudo, quàm Divina de-
super Providentia, quæ sic res dispo-
suit, ut hi prævalidi durique ictus,
ancillarentur potiùs, præcipuaque
essent instrumenta ad perficiendam
Sponsæ suæ Coronam, quàm admo-
tæ machinæ arietesque iterando e-
jus Virgineo corpori, quod sanè mi-
nore vi dejici superarique poterat.
Quid ego nunc dicam de invicta il-
lius generositate ac patientia in su-
premo isto atque anxio certamine?
De præstantia spiritûs illius, qui nunc
è suprema lucta ed fortior evadebat,
quò cominùs magis gloriosum ac tri-
umphalem Lauream cum Victoria
oculis haberet objectam, quantòque
avidius Tartarei hostes nobili huic
prædæ inhiarent. Sex diebus ante de-

cessum ejus consilium tenuere Medi-
ci, atque ubi arteriæ pulsum explo-
râssent, mortem Sor. Joannæ totque
ab ea suspiriis optatum è corpore ex-
cessum ocyùs adfuturum indicant.
Erat id sanè latum Sor. Joannæ nunc-
cium, quòd à multis retrò diebus uni-
cè desiderabat; Dominumque pèr-
sæpè precibus ejus gratiâ fatigarat.
Summâ igitur voluntate, satisfactio-
ne ac lætitia nuncium à Sor. Joanna
fuit acceptum. Sed quid mirum ejus-
modi nova ei accepta fuisse, quòd ni-
mirum tandem Nobilis spiritus ejus
in libertatem filiorum DEI asse-
rendus eâdemque sit potiturus, post-
quam octoginta sex annis absque di-
midio, corporis ergastulo violenter
inclusus, impeditusque in hac lacry-
marum valle detentus captivatusque
mansit? Verùm nova illa, quæ an-
cillæ D. tam læta fuêre, cunctis aliis
ejus Confororibus adedò erant tristia,
veluti si omnium simul corda atrâ
quâdam nube obducerentur. Præce-
pit Antistita, ut in ægrota Cella le-
tulus linreaminibus instratus appa-
ratur, interulâque lineâ infirma in-
duceretur. Aegerimè id tulit, pera-
cerbeque sentit Joanna, ei siquidem
animus erat suo instrato è lubere mo-
ri, quò videlicet aliquatenus dile-
ctum suum imitaretur, qui in ligno
Crucis pro nobis est mortuus. Nihil-
ominus tamen Superioribus paruit,
neque desit esse sicut Christus D. O-
bediens usque ad mortem. Aderant
illi Sacræ Virgines charitate intimâ,
dumque ex Joanna quærerent: quî
habet Mater? Respondebat illa; me-
lius quàm promereor, quòd maximè
sentio, est molestia & cura, quam mei

*Mortis
nuncium
lata excipit.*

*Linthea ac
linum in-
dusum O-
bedientiâ
adacta ad-
misit.*

causâ habent cunctæ Sacræ Virgines. Illæ quidem tam sunt benignæ, ut omnia summâ alacritate pro DEI amore perficiant, video tamen illarum laborem, atque ita utrinque pati-

mur. Cum igitur accresceret infirmitas, Sanctimonialisque cernerent, Joannam illis decessuram, PP. Strictioris Observantiæ id intimari curarunt, ideoque advenire dicti Patres ad providendum Christi Sponsæ de SS. Sacramentis. Cum igitur illi Joannam in lectulo, indusio lineo indutam, atque linteis intactam asperxere, ajunt illi: profecto, Mater, nunc bene provisâ curataque es. Ad quod respondit Joanna: RR. PP. Multum potest Obedientia. Nunquam non dicebam ego, si â meo tubere dimovear, inque alium lectum inferat, me morituram, & ecce jam etiam mori-

*Joanna sua
mortis sue
prescia.*

rior. Quî hoc? ajunt PP. fortè Matris est cognitum quando moritura sit? Sor. Joanna ingenuè ac simpliciter, veluti sui obitû: certa respondit. Intra Octavam Assumptionis B.V. Domine Nostræ, quam nunc festivè celebramus, D. DEUS me ad se accipiet. Modicum ante Confessionem, Divina Majestas ad famulam suam in-

quit: Spôsa mea, certasti generosè ac viriliter, jam nunc corporis tui dolores desinent. Nolo ultra sinere, ut hostis malignus te excruciet, aut in-
festet; sed voluntatis meæ est, ut in bona pace obdormiat; qui perpetuò tanquam fortis Athleta vigil succinctusque persistit, ut sciatur, quod in Coelesti certamine ille pacifici sit certus decessus; qui spiritalibus armis in vita sua se exerceat. Hanc à DEO concessam Sponsæ suæ

*Liberatur-
que Divini-
tus ante
mortem ab
omni dolo-
re.*

præcogitativam, illa Confessori suo aperuit, sequentibusque verbis sermonem clausit. Nunc ego, mi Pater, nullo alio dolore teneor, præterquam, quod mala mea, inordinatamque vitam concernit.

Cum igitur fidelis ancilla D. tam fatales multiplicesque angustias, dolores, ac nunquam desinentes ærumnas fortiter pertulisset, insanæ tandem reciprocatorum dolorum moles fluctusque conqueverè, præteritæ tempestates atque procellæ in blandam quietamque auræ tranquillitatem sunt commutata. Erat Joannæ anima supra sensuum usum sensualitatemque intra seipsam collecta, persistitque in admodum pacata quietaque ectasi; sic ut animæ illius nullum cum corpore intercederet commercium, nisi in solo duataxat usu unionis animæ cum corpore, sed ea etiam, tam tenui jam pendebat filo, ut nemo non in perpetuo timore versaretur, quolibet id momento scilicet iri. Cæterum omnes aliæ operationes in communi potentiarum alienatione & ectasi erant absorptæ. Mirum quid videre fuit, quemadmodum vivum ædificium istud, sine ullo strepitu, quærelave, ac sine vel minima commotione dissolvebatur. Observavit hæud immeritò Spiritus S. quod in celebri templo illo, quod Sapientissimus Regum Salomon extruxit, nec malleus, neque securis nec ferretum aliud, aliquod instrumentum sit auditum non obstantibus gravibus tot instrumentorum ictibus, in hac mirabili structura in laxa & sonantia metalla indefinenter impactis. Quid mirum videatur, quod idem & majus adhuc miraculum

*Semper do-
incoque
ta met
persiste*

CAPUT III.

De felici obitu Ven. Virginis Sor. Joannæ à JESU MARIA.

Mortuus est Moyses dum cum DEO colloquitur. *Deuterom. 34. v. 6.* ex quo nonnulli volunt concludere, Moysen neutiquam esse mortuum, in consideratione, quòd tam beata tamque pretiosa mors, haudquaquam sit mors appellanda, sed melioris vitæ prodromus. Mors ejusmodi fuit mors Sor. Joannæ. Ante suum felicem transitum factâ exomologesi, Sanctissimum Altaris Sacramentum sibi ministrari expetit, postremum sit cum Sponso suo in terris epulum habitura. Suprema *Sacrum* hæc S. Communio, Matris Joannæ *Viaticum* celebrata est juxta laudabilem Sacri *Joanna so-* illius Cœnobii morem, festivâ *lenniter* statâque cum pietate. I. Conveniēte *percipit.* ad consuetum æris campani sonitum Sacræ Virgines, quæ perfectâ Charitate Sor. Joannæ fuerant conjunctæ. Deinde descenderunt deorsum ad comitandum Venerabile Sacramentum, tumque in prudentium Virginum modum, quæ Divinum Agnum sequuntur quocunque ierit, supplicantium ritu cum ardentibus prælati manu candelis superiora petiēre, portantes lampades ac luminaria sua ante lucem mundi. Sic ergo advenit Processio illa in pauperem eam Cellam, quæ tunc parvo cuidam Cœlo erat persimilis, ob Regiam illic Dominatoris Cœlorum omnium præsentiam qui ab isto terrestrium Angelorum

lum sit factum, dum Joannæ nostræ corporis templum, quod innumeris pretiosis eleganterque elaboratis lapidibus exædificatum fuit ad solum dejectum fuit? Videmus quidem admirandum hoc S. Spiritus templum solvi, at nullos audimus anxios gemitus, nullas notamus pressuras, aut motus inconditos advertimus; sed absque strepitu ac tumultu mortale hoc ruit ædificium, tranquillè sedateque anima ista è corporis laqueis educitur. Sic moritur, quis sic vivit. Incompositi gestus cum duro rigidoque spiritu, justæ sunt pœnæ turbatæ intricatæ, confusæque conscientia, vitæ temporalium nimis sollicitæ, irrequieti animi; peritque memoria talium cum scandaloso probrosoque sonitu. At verò anima illa, quæ inter variarum calamitatum strepitus quiete patiens mansit, quæ durantibus tentationibus magnarum adversitatum, nullâ se contradictione defendit, quæ inter sonitus afflictionum, nullam recipiatam ullius querelæ vocem emisit, hæc inquam abijt in pace, sine tumultu excedit, sineurbatione solvitur, valedicit vitæ in silentio & quiete. Ita nostra fortis mulier, ita invicta nostra Martyr, ita, inquam, nostra Ven. Mater Sor. Joannæ à JESU MARIA, paulatim è temporali hac vita discedebat, atque ad æternam transibat.

*Quieta
mors
merito est
Patientia,*